

Bogár László: Jöjjön el a Csehországod...?

2013 június 19. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A címben szerepl?, kétségtelenül szellemes fordulat a liberális médiá-ból való, és szemléletesen fejezi ki azt a vágyat, hogy bárcsak Magyarországon is megrendezhet?k lennének hasonlóan látványos színjátékok, amelyek nyomán most éppen lemészárolják a politikai osztályt Csehországban.

(És a keresztény imához kapcsolódó nyilvánvaló blaszfémia ráadásul még egy újabb tüske a köröm alá.) Merthogy színjátékról van szó, az aligha vitatható.

Mint ahogy színjáték volt Bill Clinton Monica-afférja, Dominique Strauss-Kahn IMF-f?nök „kivégzése” egy szobalánynak látszó fegyverrel, vagy a köztársasági elnökünk „plágiumügye”, de akár a történelmi nyitányt jelent? Watergate-ügy is. Bár ezek a történések csak apró hullámok azoknak a hasonló forgatókönyvekre épül?, globális hatalmi szök?áraknak az oldalvizén, mint amilyen a Reichstag felgyújtása, a Kennedy-gyilkosság vagy 2001. szeptember 11. volt, de azért „ütni” ezekkel is lehet.

Hogy pontosan mi, miért és hogyan történt ezekben az esetekben, azt soha nem fogjuk megtudni, de azt pontosan tudhatjuk, hogy úgy biztosan nem történhetett, ahogyan a mindenkori „hivatalos változat” állítja. Ahhoz, hogy e színjátékok lényegét megértsük, el?ször azt kellene rögzíteni, hogy bár a hatalom és az uralom a köznyelv számára ugyanazt jelenti, a különbség valójában óriási.

A hatalom ugyanis azok kezében van, akik az adott emberi közösség anyagi, fizikai, lelki, erkölcsi, szellemi er?forrásaival valóban rendelkeznek. Az uralom pedig azokat az elitcsoportokat jelöli, amelyek a hatalmat gyakorlók diszkrét utasításai alapján a hétköznapok során mintegy „leadminisztrálják” a hatalom stratégiai döntéseit. A „királyok, hercegek, grófok”, illetve a mai államelnökök, miniszterelnökök vagy miniszterek csupán az uralmi szférát jelentik, és többnyire tehetetlen, bármikor beáldozható bábfigurák a valóságos hatalom kezében, amelyet a globális pénzhatalmi komplexum testesít meg sok ezer éve. Ez utóbbi értelemszer?en a saját létét is tagadja, hiszen korlátlan diktatúráját csak úgy képes hatékonyan gyakorolni, ha „nem látszik”, következésképp „nincs”, és így semmiféle felel?sség nem értelmezhet? vele kapcsolatban. A „nyugatias demokráciának” nevezett globális diktatúra alapösszefüggése ez, amit valójában mindenki tud, de nemigen hozza el? az, akinek kedves az

élete.

Korunk h?se, a politikus, tehát csupán engedelmes eszköze ennek a „láthatatlan” hatalomnak, és az engedelmességét általában jól meg is fizeti a globális „gazdi”. A politikus tehát nem tud nem csalni, lopni, hazudni, mert a „kitartói” éppen ezért tartják. Voltaire-rel szólva: „C’est son metier, n’est-ce pas?” (Ez a „szakmája”, nemde?). Az a dolga például, hogy nevetséges összeesküvéselmélet-gyártásnak nevezze mindezt, és földi mennyországot helyezzen kilátásba mindazoknak, akik rá szavaznak.

Vagyis azoknak, akik éppen azt a „politika-ipari holdingot” támogatják, amelynek az „üzleti terveit” éppen neki kell sikerre vinni. A politikus azért tartható/tartandó kézben, mert az ember „anyagból” is van. A híres három „P” elmélet éppen ezt fejezi ki szellemes brutalitással, és persze az ember ontológiai lényegének cinikus meghamisításával. Minden él?lényt három anyagi hajtóer? (drive) mozgat, a létfenntartás, a fajfenntartás és az azért az „élettérért” zajló küzdelem, ahol a létfenntartás és fajfenntartás „készletei” találhatók. Ez így van a szavanna állatvilágában, de így van az elanyagiasított modern világ deszakralizált „sivatagában” is. A létfenntartás itt a Pénz, a territóriumért vívott küzdelem a Politika, a fajfenntartás „P”-jér?l meg Clintont és Strauss-Kahnt kellene megkérdezni… jó, mondjuk, legyen… a „Partner”.

Aligha véletlen, hogy a Politikus a Pénz- és a „Partner”-ügyekbe szokott belebukni, vagyis mint professzionális „gladiátor” a korrupció és/vagy a „n?ügyek” áldozatává válik.

Természetesen nem kell sajnálni a mai világ végletekig elsilányosított politikusát, de azért talán némi szánalom, akárcsak a császárkori Róma globális kapitalizmuskísérletében komoly látványtechnikai szerepet játszó gladiátoroknak, mégiscsak kijár nekik. Modern korunk politikus-gladiátorainak tehát az a f? funkciójuk, hogy gátlástalan cinizmussal kiszolgáltassák a szolgálatukra bízott emberi közösséget.

A feladatuk emellett csak annyi, hogy „szóval tartsák” a gyanútlan bennszülötteket, vagyis hazudjanak reggel, délben és este. „Bónuszként” pedig egy bizonyos kvótán belül saját tulajdonba vehetik a közjavak egy részét. De jaj annak, aki nem „rendeltetésszer?en” hazudik vagy lop. Ilyen esetben jön a megtorlás, ?szöd, vagy a neves politikusok látványos bilincsbe verése. Vagy éppen az erkölcsi megsemmisítés a „n?ügyekkel”, esetleg az „intellektuális lopásnak” számító plágiumváddal. Ez utóbbi „fegyvert” mostanában különös el?szeretettel használta/használja a globalo-gazdi. A lényeg, hogy azért a politikai „adminisztrátorok” jól tartott osztálya id?nként közvetlenül is megtapasztalja, hogy csak jelentéktelen bábfigura. Egyébként egy id? után szinte menetrendszer? pontossággal bekövetkezik mindez, mert a mértéktelenség ebben a hazug-hamis rendszerben „alapértelmezett”. A globalo-gazdi már csak „pedagógiai” célból is „megfegyelmezi” id?nként elkanászodott lokális kitartottjait.

Nem tudjuk, és nyilván nem is fogjuk megtudni, hogy valójában mi is történik Csehországban, de abban biztosak lehetünk, hogy minden ilyen esetben a globalo-gazdi büntet. Ahogy a nevével is hamis, de jól hangzó ígéretet megfogalmazó, éppen önmagát ledaráló párt látványos bukása is igazolja: Nem Lehet Más a Politika! Vagyis hááát… lehetne, de ahhoz most már valóban olyan nagy dráma kellene, amelyet aligha élnének túl a nyugati társadalmak.

Bogár László - magyarhirlap.hu

Ajánló